

Sygnatura akt VI Ka 299/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **30 maja 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Grzegorz Kiepusa

Sędziowie SSO Marcin Mierz (spr.)

SSR del. Małgorzata Peteja-Żak

Protokolant Aleksandra Studniarz

przy udziale Jolanty Mandziej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2014 r.

sprawy **skazanego M. Z. syna J. i E.,**

ur. (...) w M.

w przedmiocie wydania wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 29 stycznia 2014 r. sygnatura akt IX K 864/13

na mocy art. 437 kpk i art. 438 kpk

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt VI Ka 299/14

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 30 maja 2014 roku

Apelacja obrońcy skazanego M. Z. od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 29 stycznia 2014 roku (sygn. akt IX K 864/13) okazała się skuteczna o tyle, że spowodować musiała uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Wydając zaskarżony wyrok Sąd Rejonowy w Gliwicach rozstrzygnięciem swoim objął skazania wyrokami tego sądu wydanymi w sprawach o sygnaturach akt III K 132/08, III K 356/09 oraz III K 328/07 łącząc kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone tymi wyrokami. Rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd Rejonowy rozważał zatem orzeczenie o karze łącznej wyłącznie w zakresie trzech wskazanych powyżej wyroków opisanych szczegółowo w części wstępnej zaskarżonego wyroku łącznego pomimo iż, jak wynika z danych o karalności skazanego M. Z., także tych znajdujących się w aktach sprawy zanim jeszcze orzekał sąd wyrokiem łącznym z dnia 29 stycznia 2014 roku, wobec skazanego M. Z. wydane zostały przez sądy rejonowe cztery wyroki skazujące, nie licząc oczywiście orzeczenia

w zakresie którego prawomocnie postępowanie o wydanie wyroku łącznego zostało już umorzone prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Gliwicach wydanym w niniejszej sprawie w dniu 13 maja 2013 roku (k. 31). Poza trzema skazaniami uwzględnionymi przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym wyroku łącznym, wobec skazanego zapadł jeszcze wyrok Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2005 roku (sygn. akt III K 2652/02), którym został M. Z. skazany za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. **31 § 2 k.k.** popełnione ramach ciągu przestępstw dokonanego w okresie od dnia 6 czerwca 2002 roku do dnia 28 czerwca 2002 roku na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Odpis tego orzeczenia wraz z danymi od odbycia kary znajduje się w aktach sprawy (k. 55). Jak wynika z załączonego do tych akt odpisu postanowienia (k. 56) znajdującego potwierdzenie w informacjach wynikających z danych o karalności skazanego, wykonanie orzeczonej wyrokiem w sprawie o sygnaturze akt III K 2652/02 kary pozbawienia wolności zostało następnie zarządzane postanowieniem z dnia 4 grudnia 2007 roku (sygn. akt III2 Ko 1616/07), a wedle informacji Sądu Rejonowego w Gliwicach znajdującej się w aktach sprawy skazany karę tą odbywał w okresie od dnia 27 kwietnia 2008 roku do dnia 30 marca 2009 roku, kiedy to został warunkowo przedterminowo zwolniony. Na poczet tejże kary zaliczono okres zatrzymania skazanego w dniu 3 lipca 2002 roku. Nie doszło zatem do zatarcia skazania tym wyrokiem.

Zgodnie z przyjętym w orzecznictwie sądów poglądem, wyrok łączny obejmować winien nie tylko skazania wymienione we wniosku skazanego, zwłaszcza gdy jako podmiot niefachowy składa tenże wniosek skazany osobiście, lecz wszystkie wyroki, które wobec skazanego zapadły (tak m.in. postanowienie SA w Krakowie z dnia 30.12.2008, II Akzw 1086/08 oraz z dnia 21 maja 2008 roku, II Akz 245/08, a także wyrok SA w Katowicach z dnia 24 kwietnia 2007 roku, sygn. akt II Aka 52/07). Powinność taka stanowi konsekwencję z jednej strony regulacji artykułu 85 k.k. nakładającego na sąd obowiązek orzeczenia kary łącznej, kiedy tylko warunki do orzeczenia takiej kary zostaną spełnione, z drugiej natomiast strony i tego, że każdy z zapadłych wobec skazanego wyroków rzutować może w sposób istotny na ocenę pomiędzy którymi ze skazań zachodzić może zbieg realny dający podstawę do orzeczenia kary łącznej. Pominięcie w rozważaniach o możliwości orzeczenia kary łącznej któregokolwiek ze skazań rodzi ryzyko błędnego ustalenia realnych zbiegów przestępstw dających podstawę do orzeczenia kary łącznej, a co za tym idzie posiadać może wpływ na merytoryczną zasadność zapadłego rozstrzygnięcia. Niewątpliwie błędem Sądu Rejonowego było pominięcie w wydawaniu orzeczenia wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 10 stycznia 2005 roku (sygn. akt III K 2652/02). Analiza dat popełnienia poszczególnych czynów objętych wydanymi wobec skazanego wyrokami, jak również dat wydania tych wyroków prowadzi do wniosku, że czyny objęte pominiętym przez Sąd Rejonowy wyrokiem pozostają w zbiegu realnym z czynami za które M. Z. skazany został wyrokiem w sprawie o sygnaturze akt III K 328/07. Z tego też powodu czyny objęte tym ostatnim orzeczeniem nie pozostają w zbiegu realnym z przestępstwami objętymi pozostałymi z orzeczeń poddanych przez Sąd Rejonowy analizie podczas orzekania w niniejszej sprawie. To z kolei powoduje, że zawarte w zaskarżonym wyroku rozstrzygnięcie z mocy którego połączył sąd kary orzeczone wszystkimi trzema wyrokami poddawanymi analizie przez Sąd Rejonowy pozostaje błędne. Przy uwzględnieniu pominiętego przez Sąd Rejonowy wyroku wydanego w sprawie o sygnaturze akt III K 2652/02 w sprawie niniejszej występować będą dwa zbiegi realne przestępstw: pierwszy złożony z czynów objętych wyrokami wydanymi w sprawach o sygnaturach akt III K 132/08 i III K 356/09, a drugi w sprawach III K 328/07 oraz III K 2652/02.

Bez wątpienia zatem opisane uchybienie miało wpływ na zaskarżone orzeczenie. Samodzielne wydanie przy tym przez Sąd Okręgowy rozstrzygnięcia uwzględniającego także karę orzeczoną wyrokiem w sprawie III K 2652/02 stanowiłoby ukształtowanie zupełnie na nowo, w sposób właściwy dla sądu pierwszej instancji, zbiegów realnych przestępstw i kar łącznych, co z kolei pozbawiłoby możliwości zaskarżenia przez strony tak zapadłego orzeczenia, właściwego dla sądu pierwszej instancji, w drodze środka odwoławczego i mogłoby skutkować ograniczeniem gwarantowanego konstytucyjnie prawa strony procesu do kontroli instancyjnej (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, por. Wyrok SN z dnia 1 lutego 2007 roku, II KK 375/06, Lex 245337, Prok. i Pr. 2007/5/25). Dokonana w ten sposób ingerencja w zapadłe rozstrzygnięcie przekraczałaby zatem ramy właściwe dla postępowania odwoławczego. Z pola widzenia nie można również tracić stanowiska samego skazanego, który doprowadzony na rozprawę odwoławczą domagał się uchylecia zaskarżonego orzeczenia i ponownego rozpoznania sprawy przez sąd pierwszej instancji zgłaszając zastrzeżenia odnośnie sposobu realizowania obowiązków obrońcy przez ustanowionego dla skazanego obrońcę z urzędu. Z tego też względu jedynym możliwym rozstrzygnięciem pozostało uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi

Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy obejmie analizą wszystkie wyroki skazujące, które wobec M. Z. przed Sądami Rejonowymi zapadły. Będzie czuwał nad tym, by w sposób zgodny z normą art. 85 k.k. ustalić zbiegi realne pomiędzy poszczególnymi przestępstwami, a następnie ukształtować wymiar kary łącznej (lub kar łącznych) zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie dyrektywami. Weźmie także pod uwagę stanowisko skazanego zgłaszającego zastrzeżenia pod adresem obrońcy ustanowionego z urzędu.